

Už 50-tykrát otvára svoje brány naša škola, aby prijala nových mladých ľudí, ktorí sú odhodlaní zasvätiť svoju prácu pomáhaniu druhým. Je to určite významný a dôležitý medzník v jej existencii. Hoci sa nepatrí prezrádzať vek dám, my sme odhalili, že toto významné jubileum sa bytostne dotýka aj našej obľúbenej učiteľky Slávky Slobodovej nielen preto, že tento rok sa začala písať aj 50. stránka jej života, ale aj preto, že patrí medzi úspešných absolventov tejto školy. Neváhali sme ani chvíľku a požiadali sme ju o pár slov.

Ako sa zmenila SZŠ, odkedy ste na nej študovali?

Na zdravotke (ako sme jej vtedy hovorili) som začala študovať v roku 1978 ešte v starej budove, oproti popradským tlačiarňam, kde je dnes penzión s reštauráciou. Po dvoch rokoch sme sa sťahovali do dnešnej budovy, kde predtým sídlila SPŠ strojnícka.

Stará budova pôsobila na mňa dosť neútoľne. Veľké, málo vyzdobené učebne s tmavými drevenými parketami budili dojem pochmúrneho prostredia. Jediná trieda, kde sme

Viete, všetci učitelia boli raz žiakmi a určite sa každému stalo, že prišiel do školy nenaučený.

mávali somatológiu (dnešné ANF) mala výhodu v tom, že sme cez jej okná mali priamy kontakt s okoidúcimi po chodníku. To som sa vždy tešila, keď okolo prechádzal môj starší brat a z času na čas mi prehodil nejaké drobné. Dostať sa na zdravotnícku školu nebolo vôbec také jednoduché. Samozrejme, že sa robili prijímačky zo slovenčiny a matematiky, no vybratí boli len tí najlepší z najlepších a samozrejme tí vyvolení po politickej línii. Kto chcel na zdravotku, nemal šancu uspieť s trojkou na vysvedčení. Nanajvýš tri – štyri dvojky, ak si chcel splniť sen stať sa sestričkou. Musím sa priznať, že to nebol môj prvotný plán. Chcela som ísť študovať pedagogiku, ale mala som smolu. Aj napriek tomu, že som mala hudobné vzdelanie, často som recitovala a bola som celkom aj pohybovo nadaná, čo boli hlavné predpoklady prijatia, mala som otca vylúčeného z komunistckej strany, čo znamenalo jednoznačné nie pre moje prijatie na

pedagogickú školu. Musím ale povedať, že vôbec neľutujem. Na zdravotníckej škole som sa našla tiež, no a dnes vlastne robím dve veci, ktoré ma v živote najviac bavia, v jednom. Pedagogiku aj zdra-

voťníctvo.

Ktorý predmet ste mali najradšej a prečo, aký predmet ste nenávideli, resp. mali z neho strach?

Samozrejme, že som mala rada odborné predmety. Učili sme sa oveľa podrobnejšie kliniku chorôb. To všetko, čo je dnes v jednom predmete ZKC sme sa my učili zvlášť: chirurgiu, vnútorné choroby, pediatriu, gynekológiu a pôrodnictvo, očné, kožné atď. a prednášali nám lekári. Z ošetrovateľstva sme sa tiež učili podstatne viac ako teraz, no nemala som predmet, ktorý by som vyslovene nenávidela, len som mala strach vtedy, keď som nebola pripravená. Viete, všetci učitelia boli raz žiakmi a určite sa každému stalo, že prišiel do školy nenaučený.

